

Sygn. akt I ACz 1324/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf
Sędzia SA:	Anna Guzińska
Sędzia SA:	Walter Komorek (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa **M. T.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w O.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 1594/11

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu wniesionego przez powoda z uwagi na zawisłość sporu. Sąd Okręgowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi zawisłość sporu, bowiem brak jest tożsamości dochodzonego roszczenia w sprawie niniejszej i w sprawie toczącej się z powództwa M. T. przeciwko stronie pozwanej w Sądzie Rejonowym w O. pod sygn. akt I C 153/11. W ocenie Sądu Okręgowego, o tożsamości roszczenia nie można mówić w sytuacji, gdy powód w niniejszym postępowaniu dochodzi kwoty 500.000 zł, zaś w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w O. kwoty 50.000 zł.

Postanowienie to zaskarżyła strona pozwana, wnosząc o jego zmianę i odrzucenie pozwu, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Strona pozwana wskazała, że dla ustalenia tożsamości roszczenia istotne są okoliczności faktyczne, na podstawie których sądy mają dokonać oceny żądania, a te w obu sprawach są takie same.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji rozstrzygając o wniosku pozwanej o odrzucenie pozwu z uwagi na zawisłość nie zbadał w sposób dostateczny, czy w sprawie o sygn. akt IC 153/11, z powództwa M. T., zawisłej

przed Sądem Rejonowym w O. i w sprawie niniejszej zachodzi tożsamość roszczenia, co przy tych samym stronach postępowania, uzasadniałoby odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Powołany powyżej przepis nakazuje sądowi odrzucenie pozwu m.in. w sytuacji, gdy jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku. Zgodnie natomiast z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnią tożsamość roszczenia ma miejsce w sytuacji, gdy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale i podstawa roszczenia, a sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2011 r., II CSK 427/10, LEX nr 884996, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971/12/226). W rozpoznawanej sprawie tymczasem Sąd Okręgowy, bez poczynienia jakichkolwiek ustaleń we wskazanym powyżej zakresie, uznał, że skoro powód dochodzi 500.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, zaś w sprawie przed Sądem Rejonowym w O. z tego samego tytułu domaga się 50.000 zł, to nie można mówić o tożsamości roszczenia. Takie stanowisko Sądu I instancji nie zasługuje na akceptację. Kwota dochodzonego odszkodowania i zadośćuczynienia nie może przesądzać bowiem istnieniu, czy też braku tożsamości roszczenia. Uszło uwadze Sądu I instancji, że przedmiotowe granice zawisłości sporu z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. wyznaczają żądanie udzielenia ochrony prawnej w sposób i w zakresie wskazanym w pozwie oraz podstawa faktyczna żądania, a wymaganie jednakowości żądań odnosi się do merytorycznej istoty powództwa, rozumianej jako zwrócenie się do sądu o rozstrzygnięcie konkretnego, tożsamego w każdym aspekcie problemu prawnego, wyrosłego na gruncie tych samych faktów. Nie może decydować zatem o niewystępowaniu tożsamości roszczeń – jak to przyjął Sąd I instancji – fakt, iż powód dochodzi w obu sprawach roszczeń w różnej wysokości.

Rozpoznając ponownie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut zawisłości sporu Sąd I instancji ustali, jaka jest w obu sprawach podstawa faktyczna żądania powoda, w jakich zachowaniach powód upatruje naruszenia jego dóbr osobistych i w jakim czasie, zgodnie z twierdzeniem powoda, do naruszenia jego dóbr osobistych doszło. Sąd określi ponadto datę, w jakiej powód wytoczył powództwo w sprawie przed Sądem Rejonowym w O., celem ustalenia, które z postępowań zostało wszczęte wcześniej. Ustalenie wskazanych okoliczności pozwoli dopiero Sądowi I instancji na prawidłową ocenę, czy w sprawach zachodzi tożsamość roszczeń, a tym samym, czy istnieją podstawy do odrzucenia pozwu w niniejszym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

mw